

Curtea de la Argeș

Revistă de cultură

Anul V ■ Nr. 6 (43) ■ Iunie 2014

Biserica Borovinești, Argeș

Din sumar:

- Horia Bădescu:** *Vae victis*
Johan Galtung: China: Maoism
Aureliu Goci: Mircea Eliade – Realitatea bucureșteană. Între ficțional și fantastic
Marian Nencescu: Eminescu, obiect și subiect de securitate națională
Cristian Bădiliță: Ioan Casian. Teme din *Convorbiri duhovnicești*
Ömer Egecioglu: Maeștri ai muzicii românești. Un catalog străin de la începutul secolului XX
Acad. Solomon Marcus: Despre valoare și criterii. Un sociolog cu impact mondial
Mihai Ungheanu: *Corbul* lui E.A. Poe în țara lui Brâncuși
Marilena Bara: Când se întâlnesc două legende: *Phoenix* și *Meșterul Manole*
Florea Firan: Recuperarea diasporei: Adrian Sânger
Gabriela Călușiu Sonnenberg: Jamón Serrano
Ion Pătrașcu: Popas în China
Mircea Oprită: Dilemele criticului

Revista apare cu sprijinul
Primăriei Municipiului Curtea de Argeș
și al Asociației Culturale „Curtea de Argeș”

Curtea de Argeș, Oraș Regal

Gheorghe PĂUN

Așa cum este și singura *Curte* din România, niciun alt oraș nu este mai îndreptățit să poarte titlul de Oraș Regal.

„Mănăstirea Curtea de Argeș a fost ctitorită de Neașoie Basarab și ulterior a devenit necropolă regală. De acest sfânt lăcaș se simte puternic atras Majestatea Sa Carol, Regele Independenței României, care vizitează orașul pentru prima dată în 1868. Ulterior, vizitele se repetă și, la insistențele Majestății Sale, se ia hotărârea restaurării Mănăstirii, aflată în gravă stare de deteriorare, fiind chemat pentru aceasta André Lecomte du Noüy, care, între 1875 și 1885, duce la bun sfârșit lucrarea. Cu această ocazie, se ridică și Palatul Regal (astăzi palat arhiepiscopal), se deschide Bulevardul Carol, între Valea Târgului și Mănăstire (de același Lecomte du Noüy) și se leagă Argeșul cu Bucureștiul prin calea ferată (Înaltul Decret Regal din 1887), lucrare finalizată în 1898 cu o gară superbă, construită tot de Lecomte du Noüy.

În 1886, Regele Carol, Regina Elisabeta și înalte oficialități ale țării au participat la ceremoniile legate de restituirii bisericii. Regele Carol și Regina Elisabeta au fost înmormântați în Mănăstirea Argeșului, având între ei o cutiuță pirogravată cu osemintele micuței prințese Maria. La mormântul regelui Carol a venit în noiembrie 1916 să se reculeagă Kaiserul Wilhelm al II-lea. Consacrată deja ca necropolă regală, Mănăstirea găzduiește și mormintele Regelui Ferdinand Întregitorul și al Reginei Maria, iar într-o capelă din incintă își duce somnul de veci Regele Carol al II-lea.”

Am reluat câteva paragrafe din scrisoarea adresată de Primăria Municipiului Curtea de Argeș, în octombrie 2013, Casei Regale, cu rugămintea de a declara localitatea noastră Oraș Regal.

Demersurile au început mai demult, coordonate de ing. Adrian Miuteșcu, și la ele s-a alăturat dintru început și revista noastră (prin Asociația Culturală Curtea de Argeș), amintind ea însăși prin titlu de reședință domnească de aici.

Se pot adăuga și alte argumente la cele menționate mai devreme. Există încă în oraș clădirea Hotelului Regal, mai multe străzi au avut nume regale (schimbate în vremea comunistă și schimbate au rămas, din păcate),

instituții de învățământ din oraș au fost înființate sau îngrijite de Regine – iar acum, confirmare a afinității Casei Regale pentru Curtea de Argeș, se află în construcție, în apropierea Mănăstirii, Necropola Regală, un veritabil Pantheon (inclusiv prin arhitectură), ce va adăuga solemnitate orașului.

În decembrie 2013, Casa Regală, prin directorul său de protocol, Sandra Gătejeanu Gheorghe, a răspuns pozitiv cererii Primăriei: „Majestatea Sa Regele Mihai I al României m-a împuternicit să vă mulțumesc călduros pentru scrisoarea trimisă de domniile voastre [primarul și viceprimarul orașului, n.n.] și pentru solicitarea de a permite ca municipiul Curtea de Argeș să poarte numele de *Oraș Regal*.”

Majestatea Sa a primit propunerea denumirii municipiului pe care îl conduceți, *Curtea de Argeș – Oraș Regal*, și consideră oportună această inițiativă.”

Așadar, din decembrie 2013, oficial, orașul Curtea de Argeș este Oraș Regal.

Răspunsul Casei Regale a fost făcut public pe 10 mai 2014, în cadrul unui simpozion organizat de Primăria Municipiului Curtea de Argeș și de Muzeul Municipal, în contextul sărbătoririi Zilei Regalității (ZI Națională din 1866 până în 1947).

Bineînțeles, titlul onorează și obligă în același timp. Mai multe acțiuni sunt în derulare, pentru a da contur și vizibilitate noului statut al orașului, implicații în dezvoltarea turistică, economică și culturală a zonei sunt de așteptat.

Este o bucurie a revistei de a fi fost părtașă la acest demers.

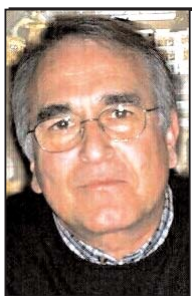
Închei cu memorabilele fraze din finalul Discursului MS Regelui Mihai I în fața Camerelor reunite ale Parlamentului României, la 25 octombrie 2011, discurs reluat în revistă, în numărul din decembrie 2011:

„Stă doar în puterea noastră să facem țara statornică, prosperă și admirată în lume. Nu văd România de azi ca pe o moștenire de la părinții noștri, ci ca pe o țară pe care am luat-o cu împrumut de la copiii noștri. Așa să ne ajute Dumnezeu!”

Istoria de lângă noi

Ömer EGECIOGLU

Adesea, câpătăm o nouă perspectivă asupra unor lucruri familiare prin intermediul opiniilor unor străini, prin interpretarea dată de pe poziții independente și, desigur,

prin clarificarea pe care ne-o oferă trecerea timpului. În cele ce urmează, doresc să enumăr principalii muzicieni români de la începutul secolului XX, așa cum i-a văzut un muzicolog turc. Fără îndoială, cele mai multe dintre aceste nume sunt cunoscute cititorului, dar e posibil ca o parte dintre ele să nu fie știute sau să fi fost uitate între timp. Lista mea este preluată direct dintr-o carte despre muzica din Balcani, publicată în 1937 de muzicologul Mahmut Ragıp Gazimihal. Cu siguranță, mulți dintre muzicienii români moderni nici nu erau născuți la vremea când cartea a fost scrisă.

Mahmut Ragıp Gazimihal (1900-1961) a fost un etnomuzicolog turc de primă mărime. Si-a făcut educația muzicală la Berlin și Paris, între 1921 și 1929. La Paris a lucrat cu faimosul pedagog Eugène Borrel. După revenirea în Turcia, a predat la Conservatorul de Stat din Ankara, precum și la Academia Militară de Muzică și la alte instituții muzicale. Ulterior, și-a reorientat preocupările spre teoria muzicii, cercetare muzicologică și folclorică și a lucrat fără odihnă în aceste direcții. Este considerat unul dintre primii și probabil cel mai important muzicolog al Republicii Turce, având contribuții de imensă valoare la studiul și catalogarea folclorului. A publicat, literalmente, mii de lucrări despre muzică, începând cu articole în *Le Monde Musical*, în anii 1920. A studiat obiceiurile locale, istoria muzicii în general, sursele muzicii folclorice, a publicat ghiduri muzicale, a scris biografii ale marilor muzicieni, a tradus și publicat lucrări privind interacțiunea muzicală între Europa și Turcia. Cunoștințele sale în aceste domenii păreau nelimitate.

Una dintre multele sale cărți se referă la istoria dezvoltării muzicii în Balcani. Ea a fost scrisă în turcește și a fost publicată în 1937, la Istanbul, sub titlul *Mışcări muzicale în Balcani (Balkanlarda Musikî Hareketleri)*, Nümune Matbaası, Istanbul, 1937, 386 pag.). Aproape o sută de pagini sunt dedicate muzicii românești: origini și dezvoltare, muzicieni mai vechi sau contemporani, instituții muzicale, școli, educatori, conservatoare, tradiții culturale, opera de stat, artiști vocali, înființarea Societății Compozitorilor Români, arhive de muzică folclorică românească. Este dată o listă detaliată de compozitori români, cu contribuțiile și lucrările lor. Contribuțiile și moștenirea marelui maestru George Enescu și înființarea Premiului Enescu sunt expuse în detaliu într-un capitol independent și merită o tratare separată.

Inceputurile. Gazimihal consideră că istoria complexă și cu multe interdependențe a regiunii este cea care a dat contur muzicii moderne românești. O parte a interesului său se îndreaptă către cercetătorul timpuriu al muzicii turcești Dimitrie Cantemir (1673-1723). Cantemir a petrecut o lungă perioadă în Istanbulul otoman, studiind muzica turcească, și a inventat o notație pentru consemnarea acesteia pe hârtie. Unele dintre lucrările sale de mare valoare au fost publicate la Leipzig și Viena, din inițiativa Academiei Române, în prima decadă a secolului al XX-lea. Gazimihal notează mai multe cuvinte în română/turcă legate de muzică, precum *meterhane/mehterhane*, *suriâ/zurna*, *kobuz/kopuz*. El vorbește în detaliu și despre dezvoltarea muzicii bisericești, despre *Kapellmeisterii* aduși din Transilvania pentru a se ocupa de educația muzicală a nobililor și Casei Regale, ca și despre primele încercări, eșuate (din cauza cenzurii), de a înființa o Societate Filarmonică, la începutul secolului al XIX-lea.

Gazimihal îi împarte pe marii muzicieni români în două perioade, clasicii și modernii (cu Enescu formând o categorie în sine în cadrul modernilor).

Maestri ai muzicii românești

Un catalog străin de la începutul secolului XX

Primii muzicieni. Gazimihal deschide lista marilor muzicieni de la începuturi cu Ludwig Antonio Weist (1819-1889), care a fost adus de la Viena pentru a conduce Opera Regală din București. A dirijat și opere. Weist a fost un înfocat violonist și a devenit rapid popular. În afară de melodrama *Constantin Brâncoveanu*, a mai compus și capricii care și extrag forța din spațiul românesc.

Conservatorul românesc a pornit la drum sub conducerea lui Anton Wachmann. Acesta a scris, cu o vizibilitate usurintă, multe opere și vodeviluri. Fiul său, Eduard Wachmann (1836-1909) a studiat mai întâi cu Weist, iar apoi merge la Paris pentru a studia muzica și devine un pianist și compozitor de primă mărime. Ca director al Conservatorului, a compus un mare număr de lucrări, i-a predat armonia Reginei Carmen Sylva și, mai important, a inițiat concertele simfonice, care s-au dovedit o importantă contribuție la viața artistică din București. Ulterior, aceste concerte s-au desfășurat sub bagheta lui Dimitrie Dinicu.

Ca profesor de armonie la Conservatorul din București, George Stephănescu s-a străduit mult

1

2

pentru crearea unei opere în București și a lăsat în urma sa numeroase compoziții pentru voce, lucrări pentru scenă sau de muzică bisericească.

Constantin Dimitrescu a fost studentul faimosului violoncelist Francomme și a compus concert, uverturi, cvartete de coarde, opere naționale și opere bufe.

Printre primii muzicieni români sunt prezentați Moris Kohen Linari (operele *Mazeppa*, *Insula florilor*, *Tudore*), precum și marele maestru și promotor neobosit al muzicii românești Demetri G. Kiriac. I. Scărălăteșcu a compus schițe simfonice, sonate, cvartete de coarde, trei *Rapsodii române* pentru orchestră, o *Fantezie națională* și multe cântece. Alte nume cunoscute sunt Oprea Dumitrescu, Ioan Bunescu, membrii familiei de muzicieni Burada: Vornic Teodor Burada și fiii săi Teodor T. Burada și dr. Mihail Burada. Unul dintre cei mai influenți muzicieni care au contribuit la conturarea muzicii românești a fost Adolf Flechtenmacher. Atunci când Liszt a vizitat Iașiul, în 1847, al doilea concert al său din Teatrul Nou a început cu lucrarea orchestrală *Moldova*, de Flechtenmacher. Liszt l-a felicitat și apoi a interpretat variațiuni de pian bazate pe teme din lucrare, atrăgând puternice aplauze din partea audienței. Flechtenmacher a compus multe opere și unele dintre cele mai populare lucrări ale muzicii românești ale acelei perioade. Printre primii muzicieni, îi întâlnim și pe F.S. Caudella, Constantin Gross, Eduard Caudella, Gavriil Musicescu, Enrico Mezzetti, M.A. Theodorini, Gheorghe Scheletti, Alb. Cirillo, Alexandru Zirra, Titus Cerne, Gheorghe Dima. La rândul său, Iacob Mureșianu a fost educat

la Viena, apoi a trăit și predat la Blaj. A compus lucrări care au constituit baza operei românești. În 1888 a inițiat prima publicație muzicală din România. A contribuit la catalogarea muzicii populare. Printre studenții săi se numără C. Cherebetiu, E. Ștefănuț și G. Soban.

Alți muzicieni care pot fi clasificați printre înaintașii muzicii românești sunt Martian Negrea, A. Bena, Ion Vidu, Gheorghe Cucu, Nicodim Ganea, Timotei Popovici, Ciprian Porumbescu, Tudor Folondoroglu și Grigore Pantasi.

Muzicieni moderni. Gazimihal scrie despre Stan Golestan, un promotor al muzicii românești și laureat al Premiului Enescu pentru compoziție. Dintre lucrările sale: *rapsodia Dâmbovița*, *Zece cântece populare românești*, lucrări pentru voce și pian, *Doine și cântece*, *Rapsodia română* pentru orchestră, diferite lucrări pentru pian, alte piese instrumentale. Alfons Castaldi a fost profesor la Conservatorul din București al laureatilor Premiului Enescu: Cuclin, Nona Otescu, Alessandrescu, Enacovici. Dintre aceștia, Dimitrie Cuclin a lucrat cu Charles-Marie Widor și Vincent d'Indy la Schola

Cantorum din Paris și a câștigat competiția Enescu cu compoziția *Scherzo pentru orchestră*. Operele *Soria*, *Traian*, *Bellérophon*, sonate pentru pian și vioară, suite pentru instrumente de coarde sunt alte compoziții ale sale. A fost un compozitor prolific, un dirijor de prima mână, fondator și primul director al Operei de Stat din București. Ion Nona Otescu este compozitorul operei *Patimile sfântului Matei*. Și el a studiat cu d'Indy la Schola Cantorum din Paris, la fel ca Alfred Alessandrescu, director al Orchestrei Filarmonice și al Operei din București. Printre compozițiile sale se numără *Amurg de toamnă*, pentru orchestră de coarde, *Fantezia Românească* și un poem simfonic intitulat *Achteon*. Ion V. Borgovan a fost de profesie medic. După ce a trecut la muzică, a compus *S-au stins faunii*, *Le paradis de Montmartre*, *Acuară de primăvară* și *Sapte nocturne*. Georges Simonis a primit Premiul Enescu de două ori, în 1919 și 1922. Și el a fost student al lui d'Indy la Schola Cantorum din Paris.

Scholiști. Este interesant că, începând cu D.G. Kiriac, aproape toate mintile creative ale muzicii românești și câștigători ai competiției Enescu sunt absolvenți ai Schola Cantorum. Ei sunt cunoscuți, în grup, ca „scholiști”. Enumerăm, dintre ei: Robert Cremer, Ioan D. Chirescu, Ștefan Popescu, George Enacovici, Teodor T. Rogalski, Marcel Mihailovici, Constantin Castrășanu.

Dintre *scholisti*, Robert Cremer a compus *Mi-am animat brăul*, *Melodii*, *La soeur gardienne*, *Diane et Poitiers*, *Marsul Regelui Carol I*; Ioan D. Chirescu a lucrat ca profesor de teorie și solfegiu la Conservatorul din București. A compus mai ales piese corale. Ștefan Popescu este din Iași. El a fost fondatorul Liceului de Muzică din București, a compus lucrări corale, un poem simfonic, o simfonie și, pentru orchestră, *Suită de dansuri românești*. Violonistul George Enacovici a fost câștigătorul Premiului Enescu pentru compoziție cu un cvartet de coarde. Dintre lucrările sale sunt de amintit un *Allegro* pentru orchestră și *Schițe simfonice*. Marcel Mihailovici a câștigat Premiul Enescu pentru compoziția *Introducere și mișcare simfonică*. A scris și două baleturi și o operă într-un act intitulată *Intransigentul Pluton*.

(Fig. 1: M.G. Gazimihal; Fig. 2: Una dintre primele montări ale operei *Poveștile lui Hoffmann*, de Offenbach, pe scena Operei din București)

(Continuare la pag. 11)

Seniori ai culturii

Pășind pe scena internațională. Cercetările sociologice ale lui Cernea în România au atras atenția sociologilor americani care au vizitat grupul său, iar el a fost invitat pentru un an la Centrul de Științe Sociale de la Stanford, Palo-Alto.

Ulterior, el a îndeplinit standardele unei instituții precum Banca Mondială, care în 1974 l-a invitat să se alăture departamentului său experimental, care testa o nouă abordare în reducerea sărăciei rurale. Cu timpul, Cernea a inversat jocul: a început să propună el noi standarde pentru instituțiile financiare internaționale, anume, standarde sociale superioare.

El a militat pentru asemenea standarde noi, inițiind și elaborând pentru Banca Mondială ceea ce aceasta nu avea pe atunci: un set de politici și metodologii sociale inovative, pentru a direcționa programele de dezvoltare. Printre acestea, politica de reconstrucție a populațiilor, alături de ceea ce este larg cunoscut în literatura internațională (și pe Google) ca fiind „modelul Cernea privind riscul sărăciei și reconstrucția” în reconstrucție, sunt considerate ca fiind cele care au ajutat la protejarea și îmbunătățirea vieții unui număr imens de oameni afectați de strămătări forțate în întreaga lume. Cernea a purtat lupte atât intelectuale cât și birocratice în această mare instituție, le-a câștigat pe majoritatea, dacă nu chiar pe toate, și a reușit ca Banca Mondială să adopte oficial politicile noi pe care el le-a conturat și pentru care a pledat. Datorită acestor politici, Banca Mondială și-a schimbat modul de lucru în multe puncte esențiale, ba chiar a „exportat” noile politici și norme către alte instituții internaționale și naționale preocupate de dezvoltare. Cernea a plonjat el însuși în sociologia dezvoltării în un moment în care aceasta era la început și avea puține concepte teoretice și chiar mai puține instrumente metodologice.

Antropologii au abordat problemele economice ale dezvoltării cu mult în urma economiștilor, concentrându-se mai ales pe culturile tradiționale, nu în primul rând pe economie. Dar Cernea a reușit să transforme acest dezavantaj într-o oportunitate, tratând decalajul ca spațiu ce trebuia umplut cu ceea ce sociologia putea produce atât în termeni de teorie, cât și de instrumente.

Unul dintre succesele sale de marcă pe această linie a fost să convingă Banca Mondială că instrumentele analizei sociale trebuie instalate cu drepturi depline în conturarea proiectelor de dezvoltare, în tandem cu analiza economică. Ca rezultat, în 1984, Banca Mondială a adoptat formal „evaluarea socială” ca parte a metodologiei cerute pentru aprobarea tuturor proiectelor ei, așa cum este și analiza economică.

Prin întreaga sa activitate la Washington, Cernea a recrutat, construit și condus intelectual ceea ce ar putea fi numită în mediul academic o școală, dar ceea ce Banca Mondială a numit, în terminologia sa formală de organizare, „unități sociale”, sau un „network”: mai pe românește, era vorba despre o subcomunitate internă, care a crescut până la în jur de 150 de sociologi și antropologi, angajați ai Băncii. Aceasta a avut impact asupra acestor profesii în general, deoarece cererea „oficială” pentru asemenea preocupări a crescut. Efectele au reverberat și în multe țări în curs de dezvoltare, beneficiere ale programelor Băncii Mondiale, pentru că, la rândul lor, aceste țări au trebuit în cursul anilor să angajeze sociologi care să lucreze pentru aceste programe.

Dintre cele vreo 30 de cărți și monografii semnate sau editate de Mihail Cernea, *Putting People First: Sociological Variables in Development* a devenit cea cu cel mai înalt impact intelectual și în acțiunea practică. În carte, el pledează inovator în favoarea reorientării paradigmei și proiectelor Băncii Mondiale în privința dezvoltării orientate către „actorii sociali”, în „toate cazurile”, punându-i „mai întâi pe oameni”.

Cartea a avut un profund ecou internațional și a fost tradusă în mai multe limbi (spaniolă, franceză, chineză, japoneză, bahassa), aducându-i lui Cernea o largă recunoaștere, atât în științele sociale, cât

și în comunitățile internaționale legate de dezvoltare. Aceasta este faptul pe care măsurătorile obiective, cantificate, ale valorii, așa cum sunt ele furnizate de Google Scholar, ne ajută să-l confirmăm. Referindu-ne la impactul unui om de știință, trebuie să distingem între impactul imediat și cel pe termen lung. Evident, cel de-al doilea este mai semnificativ decât primul. Este mai semnificativ să aflăm că influența operii cuiva este vizibilă câteva decenii după publicare, decât impactul vizibil la doi sau trei ani după publicare.

În cazul lui Cernea, cele mai multe citări ale sale sunt de primul tip.

Dar cât de lung poate fi intervalul de timp în care o lucrare, o idee, un rezultat, o teorie este suficient de puternică pentru a dura și supraviețui, pentru a rămâne în atenția comunității științifice? Cartea-manifest *Putting People First* a lui Cernea a primit mai mult de o mie de citări și este

încă în atenția cercetătorilor în științele sociale. Am consultat Google Scholar de două ori, o dată în ianuarie 2012 și apoi în noiembrie 2012, atunci când am scris acest text. Google Scholar înregistrează 944 de citări în ianuarie și 1002 în noiembrie. Primele zece lucrări ale sale, în ordinea descrescătoare a citărilor lor, aveau în ianuarie 2012 un total de 2.673 de citări, iar în noiembrie numărul crescuse la 3.293 de citări, chiar dacă multe dintre ele fuseseră publicate cu mult timp înainte. Ne dăm seama că Mihail Cernea s-a dovedit a nu fi un autor al unei mode norocoase și trecătoare, ci declansatorul unui curent de idei puternic și durabil. Trebuie notat că citările considerate de Google Scholar sunt în cea mai mare parte ale unor autori care au publicat în reviste și la edituri cu foarte selectivă criteriile de selecție.

Recunoscând importanța și semnificația acestor parametri cantitativi, este necesar să subliniem ideile pe care ele le transmit. Cernea a primit două dintre cele mai reprezentative recunoașteri științifice pentru antropologia socială a dezvoltării în SUA, cu dedicații impresionante: Premiul Solon T. Kimball (1988), „...pentru a onora contribuțiile dumneavoastră de vârf în antropologia aplicată și politicile publice și pentru lărgirea influenței antropologiei dezvoltării ca știință”, și Premiul Malinowski (1995), acordat „spre recunoașterea carierei dumneavoastră dedicată științelor sociale și aplicațiilor lor la nevoile oamenilor din toată lumea”. La rândul ei, Societatea Română de Antropologie

I-a onorat cu Premiul Opera Omnia, pentru contribuția de o viață la sociologia românească și pentru că a făcut-o cunoscută în lume (2012, cu patru luni înainte de alegerea ca membru plin al Academiei). Multe sunt de spus despre excelentul exemplu al lui Cernea despre cum se poate servi o țară, chiar fiind geografic departe de ea.

Ultimele mele cuvinte despre criteriile veritabilei trăinicii științifice, a valorii durabile și realizărilor cu impact într-o știință socială precum sociologia sunt că testul și măsura ultimă sunt furnizate de criteriul practicii. Altfel spus, dacă scrierile și activitatea unui sociolog influențează și schimbă în bine realitatea socială, textura vieții de zi cu zi a comunităților umane, chiar dacă numai în câteva aspecte relevante. Așa cum dovezile anterioare arată, unele dintre cele mai importante instituții internaționale ale dezvoltării și unele dintre cele mai respectate comunități profesionale științifice au pledat convingător, independent, în mod oficial, pentru acest lucru.

Profesorul Mihail Cernea onorează sociologia și științele sociale din România și din lume, iar România poate fi mândră că are acest sociolog cu impact universal printre oamenii săi de știință cei mai reprezentativi.

(Traducerea, cu unele omisiuni, a unui articol apărut în *Revista română de sociologie*, serie nouă, anul XXIV, nr. 1-2, pp 15-19, București, 2013.)

(Urmare de la pag. 9)

Pe lângă *scholști*, Constantin Brăiloiu a compus *Treisprezece poeme Parabe*, melodii pentru voce și orchestră de coarde, precum și adaptări de cântece populare. Ioana Ghika-Comănești a lucrat cu Kiriac și a compus lucrări vocale; Gavriil Galinescu a studiat la Leipzig și cu Reger; Eusebie Mandicevschi a scris mai ales muzică corală; Constantin C. Nottara a compus muzica pentru *Polyeucte*, *Hecuba*, *Iris* și lucrări pentru vioară și pian; Tiberiu Brediceanu a catalogat muzică populară și a lucrat ca dirijor al Orchestrei Simfonice Naționale din Cluj. Mihail Jora a câștigat Premiul Enescu în 1915 cu *Suita în Do minor pentru orchestră*; a scris și alte lucrări orchestrale, cum ar fi *Poveste indică*, *Privești moldovenesti* și diferite compoziții de cameră. Sabin V. Drăgoi și-a început studiile la Conservatorul din Iași și a lucrat ca director al Conservatorului din Timișoara. A compus două opere, trei piese orchestrale, un cvartet de coarde și alte compoziții de muzică de cameră.

Georges Boskoff a fost un alt compozitor și pianist din Iași care a scris pentru pian și a făcut transcrieri după lucrări de orgă de J.S. Bach.

Alți muziceni ai perioadei moderne. Dacă privim compozitorii moderni influenți din România, printre cei mai reprezentativi, în afară de cei menționați mai devreme și în afară de marele George Enescu, trebuie să-i socotim și pe următorii: compozitorul de melodii corale și bisericesti G. Dima din Transilvania; compozitorul de muzică religioasă G. Muzicescu; muzicianul coral Vidu; M. Negrea (sonatine pentru pian și lucrări simfonice); G. Cucu (piese corale); T. Rogalski a compus două dansuri pentru orchestră, schițe simfonice și muzică de cameră; F. Lazăr a scris suite pentru pian, lucrări simfonice; la fel, A. Zirra a fost cunoscut pentru melodiile sale, lucrări simfonice și muzică pentru scenă; I. Chirescu a compus muzică corală; A. Catargi a compus o operă și o simfonie; G. Castrisanu a compus muzică de cameră și pentru scenă.